

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνη δραχ. 55. Τρίμνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' αἱ συνδρε-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Χαρδάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 19 Νοεμβρίου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ. 51

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Σὲ λίγο ξαναεῖπε ὁ Τῶκετ :

—Ξέρετε τώρα, ποῖα θὰ εἶναι ἡ
ζωή μου. Δὲν σὰς ζητῶ τίποτε ἄλλο
παρὰ νὰ μὲ ξεχάσετε καὶ νὰ μ' ἀφή-
σετε στὴν τύχη μου. Χαίρετε.

Ὁ Τῶκετ καὶ οἱ σύντροφοί του
χάθηκαν στὸ σκοτάδι. Ὁ Νταρλιέ
τοὺς κοίταξε πού ἔφευγαν, κλαίγοντας
ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Ἡ Ναδία ἔ-
μεινε σκεπτική, συγκλονι-
σμένη ἀπ' ὅσα ἔχει ἀκού-
σει, ἐνῶ ὁ Μουζέν εἶχε τὰ
μάτια του καρφωμένα σ'
ἓνα μακρυνὸ σημεῖο.

Οἱ ὥρες περνοῦσαν καὶ
ὁ Νταρλιέ, πεσμένος σὲ ἓ-
να μαυρισμένο δοκάρι δὲν
σῆκωσε τὸ κεφάλι του.
Ὡστόσο ἔπρεπε ν' ἀποφα-
σίσουν νὰ φύγουν. Ἦταν
ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου.
Ὁ Μουζέν χτύπησε φιλι-
κὰ τὸν ὦμο τοῦ Νταρλιέ
λέγοντας :

—Σηκωθῆτε. Ἀνακά-
λυψα ἓνα τενεκὲ βενζίνης
ἀνέπαφον. Θὰ μᾶς φθάσῃ,
γιὰ νὰ πάμε ὡς τὴ βάση
μὲ τ' αὐτοκίνητο. Πρέπει
ὅμως νὰ βιαστοῦμε γιατί ὁ
οὐρανὸς εἶναι ἀπειλητικός.

Μὰ ὁ Νταρλιέ εἶχε τὸ
πρόσωπο κρυμμένο στὰ χέ-
ρια κι' ἔκλαιγε ἀπαρηγό-
ρητα.

—Φύγετε σεῖς, ἔλεγε,
ἀφήστε με ἑμένα ἐδῶ. Κά-
που θὰ βρῶ καταφύγιο.
Ἀλλωστε ἡ δική μου ζωὴ
τέλειωσε. Ἐξῆσα γιὰ τὴν
Ἐπιστήμη καὶ ἄς πεθάνω
γι' αὐτήν.

—Αὐτὸ πού λέτε εἶναι

τρέλλα ! ἔκανε ὁ Μουζέν. Ἐλάτε.
Ὁ ὁδηγὸς ἀνυπομονεῖ. Ἄν μᾶς ἐγ-
καταλείψῃ, τί θ' ἀπογίνουμε ; Ἐλά-
τε, πάμε.

—Πολὺ ἀργά, εἶπε ἡ Ναδία. Νά
τὴν ἡ θύελλα. Ἐφθασε.

Πραγματικὰ ξέσπασε τὴ νύχτα μὲ
ἀφάνταστη σφοδρότητα. Ὁ ἄνεμος
τοῦ πόλου οὐρλιάζε ἀπαίσια. Ἡ γῆ
πάγωσε πάλι δολόκληρη. Ζαρωμένοι

κάτω ἀπὸ μιὰ δερμάτινη σκηνὴ πού
εἶχε σωθεῖ ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰ οἱ τέσ-
σερις δυστυχισμένοι περίμεναν νὰ
διορθωθῇ ὁ καιρὸς γιὰ νὰ ξεκινήσουν.
Ὁ ὁδηγὸς ὅμως φαίνόταν πολὺ συλ-
λογισμένος, γιατί δὲν εἶχαν τροφές
παρὰ γιὰ δυὸ μέρες μοναχὰ καὶ ἡ
κακοκαιρία μπορούσε νὰ κρατήσῃ
περισσότερες. Εὐτυχῶς τὴ δεύτερη
μέρα ξεστέρωσε κάπως ὁ καιρὸς καὶ
ὁ Μουζέν μαζί με τὴ Ναδία ἀπεφά-
σισαν νὰ πάρουν τὸν Νταρλιέ διὰ τῆς
βίας καὶ νὰ φύγουν πρὶν ξαναχαλάσῃ
πάλι. Βγήκε ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ

πῆγε στὸ αὐτοκίνητο γιὰ
νὰ βάλῃ ἔμπρὸς τὴ μηχανή.
Μὰ σὲ λίγο ἀκούστηκε
νὰ βγάξῃ μιὰ φωνὴ ἀπελ-
πισίας. Ἡ Ναδία ἔτρεξε.
Παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις
πού εἶχαν λάβει, παρὰ τὴ
γλυκερίνη πού εἶχαν ρίξει
στὸ νερό, τὸ ψυγεῖον τοῦ
αὐτοκινήτου εἶχε σπάσει
σ' ἓνα σωρὸ μεριές καὶ τὸ
αὐτοκίνητο δὲν ἦταν τώρα
παρὰ ἓνα σωρὸς ἀπὸ παλιο-
σιδερικά. Ὁ ὁδηγὸς ὅταν
ἤρθε κοντὰ τοὺς δὲν ἔκρυ-
ψε ὅτι ἡ κατάσταση ἦταν
πολὺ σοβαρὴ καὶ ὅτι ἔπρε-
πε νὰ βαδίζουν χωρὶς δια-
κοπὴ ἂν ἤθελαν νὰ φθά-
σουν στὴ βάση πρὶν τοὺς
κλείσουν ἐντελῶς τὰ χιόνια.

Ὁ Νταρλιέ ἦταν τόσο
καταβεβλημένος ὥστε δὲν
ἔλεγε τίποτε. Ὁ Μουζέν
τὸν σῆκωσε καὶ ξεκίνησαν
κι' οἱ τέσσερις μὲ τὰ πό-
δια, ὅπως οἱ νεμάδες τῆς
στέππας, μὰ πιδ ἄθλιοι κι'
ἀπ' αὐτοὺς. Ἦταν τυλιγ-
μένοι μ' ὅσες γούνες μπο-
ροῦσαν γιὰ νὰ προφυλα-
χθοῦν ἀπ' τὸ κρύο καὶ στὴν
πλάτη τοὺς κουβαλοῦσαν
τὰ ἀπολύτως ἀπαραίτητα :

«Μὴ πυροβολῆτε, κύριε Νταρλιέ !»
(Σελ. 442, στ. β')

μερικά σκεπάσματα και τὰ τρόφιμά τους. "Όλα τ' ἄλλα ἀναγκάστηκαν νὰ τὰ ἐγκαταλείψουν. "Ὡς ὅπλο ὁ Μουζὲν δὲν εἶχε πᾶρει μαζί του παρὰ μιὰ καραμπίνα μοναχὰ καὶ ὅσες σφαίρες μπορούσε νὰ κρατήσῃ ἐπ' αὐτοῦ.

"Υποτέρα ἀπὸ ἐξαντλητικὴ πορεία δεκατεσσάρων ὥρῶν οἱ ὁδοιπόροι ἀποφάσισαν νὰ στρατοπεδεύσουν σ' ἓνα προφυλαγμένο μέρος. "Ὁ Γιακούτης κατὰφερε ν' ἀνάψῃ φωτιά με τοὺς λευκοὺς λειχῆνες ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ τροφὴ στοὺς ταράνδους τὸ χειμῶνα καὶ στὴν ἀκρὴ τοῦ δρίζοντα μιὰ ἄλλη φλόγα ξεπρόβαλλε σὺν ἀπάντησιν. "Επὶ πολλὴν ὥρα τὰ μάτια τοῦ Μουζὲν καὶ τῆς Ναδίας ἔμειναν καρφωμένα στὸ μικρὸ ἐκείνο ἄστρο ποὺ ἔλαμπε ἀντικρὺ τους καὶ ἦταν σὺν τὸν ὅλον ἔλεγε: «ἐδῶ εἴμαστε». "Ἦταν οἱ προϊστορικοί.

"Ὁλη ἡ φύση γύρω ἦταν βυθισμένη σὲ μισοσκόταδο. "Ἡ ἡμέρα δὲν ἦταν παρὰ ἓνα σούρουπο ποὺ κρατοῦσε ὅλο καὶ λιγότερες ὥρες. Οἱ ὁδοιπόροι προχωροῦσαν μὲ ὅλο καὶ περισσότερο δυσκολία γιὰ τὸ παγωμένος ἀνεμὸς ποὺ φουσοῦσε ἀδιάκοπα τοὺς ἔκοβε τὴν ἀναπνοή καὶ τοὺς παρέλυε τὶς κινήσεις. Γιὰ νὰ εἶναι δὲν πωσδήποτε προφυλαγμένοι ἀκολουθοῦσαν τὶς ἀπόκρημνες ὄχθες τῶν παγωμένων ποταμῶν. "Εἶσι μιὰ μέρα, καθὼς προχωροῦσαν σὲ μιὰ κοιλάδα, καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα μακριὰ τους, ἀντάμωσαν ἓνα γιγάντιο ζῶο, τὸ μαμμούθ!

Τὸ μεγαθὲρ ἔνοχλημένο ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῶν ἀνθρώπων ποὺ τοῦ εἶχαν χαλάσει τὴν ἡσυχία του, ἔφρευε γιὰ νὰ πάγῃ νὰ βρῇ καταφύγιο. Γιὰ νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ περπατοῦσε σὺρριζα στὴν ἀπότομη πλαγιά.

Τὸ σύστημά του αὐτὸ ἐξηγοῦσε πῶς τώρα καὶ χιλιάδες χρόνια εἶχε πλακωθεί ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ χιονιοῦ ποὺ κατακλύσει ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ βράχου.

"Ὁ Νταρλιὲ ἀντικρὺζοντάς το ἔβγαλε ἓναν πονεμένο ἀναστεναγμὸ καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

"Ὅταν προχώρησαν καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα ἀκρόν, ἀντίκρουσαν πρὸς τ' ἀριστερά τους ἀνθρώπους. "Ἦταν οἱ προϊστορικοὶ ποὺ ἀκολουθοῦσαν κι' αὐτοὶ τὴν κοιλιάδα.

— Νὰ ὁ Τῶκεττ! φώναξε ὁ Νταρλιὲ μὲ πᾶθος, καὶ μὴ μπορώντας πιά νὰ κρατηθῇ ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος του. "Ὁ Μουζὲν, ἡ Ναδία καὶ ὁ δὲν γὰρ τὸν ἀκούονταν. Τὸ κάτω κάτω δὲν ἦταν καλύτερο νὰ βρίσκονται μαζί, ἐνωμένοι; Οἱ προϊστορικοὶ ἀν-

θρώποι ἴσως νὰ τοὺς πρόσφεραν πολὺτιμη βοήθεια γιὰ νὰ περάσουν τὸ χειμῶνα. "Ἰσως νὰ ἦσαν ἀξιοὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν τροφὴ γιὰ ὅλους. Μὰ ὁ Τῶκεττ καὶ οἱ σύντροφοί του μόλις εἶδαν πῶς οἱ ἄλλοι τοὺς πῆραν ἀπὸ πίσω τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια, ἀπὸ φόβο μήπως τοὺς πιάσουν, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν πῶς αὐτοὶ ἦταν τώρα οἱ πλεονεκτήματα. Σὲ λίγο βρέθηκαν τόσο μακριὰ ὥστε ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ τοὺς πλησιάσουν. "Ὁ Μουζὲν συγκρατῶντας τὴν Ναδία ποὺ μόλις μπορούσε νὰ περπατήσῃ ἀπὸ τὴν ἐξαντλητικὴ ἐφθασε σὲ λίγο τὸν Νταρλιὲ καὶ τὸν ὁδηγῶν ποὺ εἶχαν τρέξει μπροστὰ τους. "Ἦταν κι' οἱ τέσσερές τους ἀπουεῖ οἱ ὁδοιπόροι. "Ἡ πείνα εἶχε ἀρχίσει νὰ τοὺς βασανίζῃ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν ξεγελάσουν μασιώματα σπέρους ἀπὸ τὰ κουκκουράκια. "Ὁ δὲν γὰρ πῶς εἶχε χάσει τὸ δρόμο καὶ δὲν ἔκρυβε στοὺς ἄλλους πῶς βρίσκονταν σὲ ἀπελπιστικὴ κατάσταση.

"Ἡ μόνη ἐλπίδα σωτηρίας ἦταν νὰ φθάσουν τοὺς προϊστορικοὺς καὶ νὰ ἐνωθοῦν μαζί τους. "Εἶσι ἡ καταδίωξη συνεχίστηκε. "Αχ, ἂν ὁ Τῶκεττ γινώριζε τί ταλαιπωρίες περνοῦσαν οἱ παλιοὶ σύντροφοί του, δὲν γὰρ ἄλλο θὰ ξαναγύριζε πίσω. Μὰ μὲ ποῖο τρόπο νὰ τοῦ δείξουν τὶς φιλικὲς ἐντιμότητες διαθέσεις τους.

Στὸ βάθος τοῦ δρίζοντα ξεπρόβαλλε τὸ δάσος. Μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, σὲ μακρινὴ ἀπόσταση, ὅμοιο μ' ἓνα κινούμενο γήλοφο, προχωροῦσε τὸ μαμμούθ. "Ὅταν ἐφθασε στὸ δάσος δὲν μπῆκε μέσα, δὲν γὰρ ἄλλο γιὰ τὸν φόβον μήπως τοῦ λείψῃ ἡ τροφή. Προχωροῦσε στὴν ἀκροασιὰ καὶ σκάδοντας τὴν παγωμένη γῆ μὲ τοὺς χαυλιόδοντες του ἔβγαζε ρίζες ἢ λειχῆνες ἢ μούσουλιν καὶ ἔβασκε.

"Ἡ πείνα θέρριζε τὰ σπλάγγνα τῶν δυστυχισμένων Εὐρωπαίων. "Ὁ δὲν γὰρ εἶχε καταφέρει νὰ πιάσῃ μιὰ ἄλεπού καὶ τρεῖς-τέσσερις σκυοῦρους καὶ μὲ τὸ κρέας τους τράφηκαν μερικὲς ἡμέρες οἱ σύντροφοί του. "Απὸ προχθὲς ὅμως δὲν εἶχαν φάει τίποτε καὶ ὁ κίνδυνος νὰ πεθάνουν ἀπὸ πείνα καὶ ἐξαντλητικὴ ἦταν ἀμεσός.

Τότε ὁ δὲν γὰρ δὲν κρατήθηκε πιά. Σκέφθηκε πῶς τὸ μαμμούθ ἀντιπροσώπευε μιὰ μεγάλη ποσότητα ἀπὸ κρέας ποὺ θὰ τοὺς βοηθοῦσε στὴν ἀνάγκη νὰ περάσουν ὅλο τὸ χειμῶνα. "Ὁ Μουζὲν κατὰλαβε τοὺς σκοποὺς τοῦ ὁδηγοῦ. Κι' ἀπ' τὸ δικό του μυαλὸ εἶχε περάσει ἡ ἴδια σκέψη. Βλέποντας τὴν ἀδυναμία τῆς Ναδίας ἀποφάσισε χωρὶς κανένα δισταγμὸ νὰ σκοτώσῃ τὸ ζῶον αὐτὸ ποὺ εἶχε μόνος του ἀναστήσει. Φυσικὰ

ὁ Νταρλιὲ δὲν ἔμαθε τίποτε ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς προθέσεις τους. Θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα παρὰ νὰ παραδεχθῇ νὰ γίνῃ μιὰ τέτοια ἱεροσυλία.

"Αφῆνοντες τὴ Ναδία καὶ τὸν Νταρλιὲ κάτω ἀπὸ τὴν δερμάτινη σκηνὴν ποὺ τοὺς προστάτευε ἀπὸ τὸ κρύο, ὁ Μουζὲν ἔφυγε κρυφὰ μὲ τὸν Γιακούτη γιὰ νὰ κυνηγήσῃ τὸ μαμμούθ. "Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ἐπιτύχῃ μὲ κάθε τρόπο. Τὰ ἴχνη ἀνακαλύφθηκαν εὐκολὰ ἐπάνω στὸ παγωμένο χιόνι.

Περπατοῦσαν ἐπὶ πολλὴν ὥρα σιωπηλά! "Εξαφνα ὁ Γιακούτης σταμάτησε καὶ εἶπε μὲ φαινομενικὴ ψυχραιμία!

— Κι' οἱ ἄλλοι κυνηγοὶν τὸ μαμμούθ.

"Ὁ Μουζὲν ἀνατρίχασε. "Ὡστε κι' οἱ ἄλλοι πεινοῦσαν; Δὴν ἀνθρώπινες ὁμάδες, ἢ μιὰ ἀναστημένη ἀπὸ τὴν προϊστορία καὶ ἡ ἄλλη σημερινή, κυνηγοῦσαν σπρωγμένους ἀπὸ τὸ ἴδιο ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἓνα ζῶο ξεθαμένο κι' ἐκεῖνο ἀπὸ τοὺς πάγους καὶ ὠστὸς ζωντανό. "Ἦταν ἓνα πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὸ συλλάβῃ ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου.

"Απὸ ἓνα ψῆλωμα ὁ Μουζὲν κοίταξε κάτω τὴν ἀπέραντη πεδιάδα καὶ εἶδε μακριὰ τὸ μαμμούθ, ὅμοιο μ' ἓνα μαῦρο σημάδι καὶ πίσω του, κατὰ ἄλλὰ σημάδια πιδ μικρά, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸ κυνηγοῦσαν.

Τὸ μεγαθὲρ, βλέποντας τὸ δρόμο του κομμένο, ἔκανε μεταβολὴ κι' ἔστριψε κατὰ τὸ βορρῆ.

Γιὰ νὰ βρεθοῦν μπροστὰ του ὁ Γιακούτης καὶ ὁ Μουζὲν κατέβηκαν τρέχοντας τὸ ψῆλωμα. Τὸ πῆδι τοῦ Μουζὲν σκόνταψε σὲ μιὰ πέτρα ποὺ ἦταν κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι κι' ὁ νέος ἔπεσε κάτω. "Ἡ καραμπίνα του τοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ κυλίστηκε στὸ χιόνι. Τρομαγμένος ὁ Μουζὲν τὴν σήκωσε καὶ κοίταξε μήπως εἶχε πάθει τίποτε. Μὰ τὸ ὅπλο φαίνεταν γερὸ καὶ οἱ δυὸ κυνηγοὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους. Χάρης στὴ λοξοδρομία ποὺ ἔκαναν βρίσκονταν πάλι κοντὰ στὴ σκηνὴν ὅπου ἀναπαύονταν ὁ Νταρλιὲ καὶ ἡ Ναδία. Καὶ πρὸς τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ἀκριβῶς διευθυνόμενοι τώρα τὸ μαμμούθ.

— "Αν μ' ἔβλεπε τώρα ὁ Νταρλιὲ τί θάλεγε γιὰ μένα, σκέφθηκε ὁ Μουζὲν. "Αδιάφορο. Τὸ κυριώτερο εἶναι νὰ ζήσουμε.

Σήκωσε τὴν καραμπίνα του καὶ σήμαδεψε προσεκτικὰ πρὶν πυροβολήσῃ. Μὰ τὸ μέταλλο, εἶχε γίνῃ ἐξαιρετικὰ εὐθραυστό ἀπὸ τὸ δυνατό κρύο καὶ ἡ σκανδάλη εἶχε σπάσει τὴν στιγμήν ποὺ ἡ καραμπίνα εἶχε ξεφύ-

γει ἀπὸ τὰ χέρια του κι' εἶχε πέσει χάμω. Μιὰ πνιγμένη κραυγὴ ἀπελπισίας βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Μουζὲν. Τώρα ποὺ ἀχρηστεύθηκε τὸ ὅπλο του ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ κυνηγήσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸ μαμμούθ. "Ὅλες του οἱ ἐλπίδες καταθραβήκονταν.

"Ὡστόσο τὸ μαμμούθ, ποὺ εἶχε μυστηθεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ἔκοψε τὴν φρόνα του. Σήκωσε ψηλὰ τὴν προδοσκόδα του καὶ ἔβγαλε ἓνα δυνατό σάλπισμα. Τότε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν σκηνὴν εἶδαν νὰ ξεπροβαίνει ὁ γέρος καθηγητής. "Απὸ πίσω του φάνηκε ἡ Ναδία ποὺ μὲ ἀπλωμένα χέρια προσπαθοῦσε νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

Τὴ στιγμήν ἐκεῖνη φάνηκαν οἱ ἄλλοι κυνηγοί. Μὲ θαυμαστὴ τακτικὴ προσέγγιζαν τὸ μαμμούθ ἀπὸ δυὸ μεριῆς μαζί. "Απὸ τὴ θέσιν ποὺ βρίσκονταν ὁ Μουζὲν καὶ ὁ δὲν γὰρ δὲν ἔχαναν καμμιὰ λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν σκηνὴν ποὺ διαδραματιζόταν καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα μακριὰ τους.

Χτυπημένο ἀπὸ τὰ βέλη κι' ἀπὸ τὶς πέτρες, κυνηγημένο ἀπ' ὅλες τὶς μεριῆς, τὸ μεγαθὲρ γύριζε γύρω-γύρω γιὰ ν' ἀποκρούσῃ τὶς ἐπιθέσεις χυμοῦσε πρὸς τὰ δεξιὰ, χτυποῦσε πρὸς τ' ἀριστερά καὶ δὲν κατάρθωνε νὰ πετύχῃ τοὺς ἐχθροὺς του ποὺ βρίσκονταν ἀσφαλισμένοι ἀπὸ κάτω.

— Ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ τὸ σκοτώσουν μὲ τέτοια πρωτόγονα ὅπλα, σκεπτόταν ὁ Μουζὲν.

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΛΙΣΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΥΤΕ στὸ σημερινὸ φυλλάδιο δὲν ἔμεινε τόπος γιὰ Ἐπιστολή, μόνο γιὰ ἓνα. Δελτάριο, καὶ θὰ τὸ γεμίσω μὲ πυκνὸ γράψιμο γιὰ νὰ συμπληρώσω αὐτὰ ποὺ σὰς εἶπα τὴν τελευταία φορά γιὰ τὰ Μαθηματικά. Δὴν Διαπλασσοῦλα ἔγραψαν σχετικὰ στὴ Διάπλασι αὐτὴ τὴν ἀπορία: Δὲν ὁπάρχουν ἀνθρώποι ποὺ ἔχουν μεγάλη κλίση στὰ Μαθηματικά κι' ἄλλοι ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ; Ἐπομένως οἱ πρῶτοι δὲν θὰ τὰ καταλαβαίνουν καὶ θὰ τὰ βασανίζονται πάντα μὲ τὰ θεωρήματα ποῦ, ὅση «λογικὴ» κι' ἂν βάζουν θὰ τοὺς φαίνονται βουνά; Ἀπαντῶ: Ἡ κλίση δὲν ἔχει ἐδῶ καμμιὰ σχέση. Γιὰτὶ ἄλλο εἶναι νὰ μάθῃς τάπλά, τὰ στοιχειώδη Μαθηματικὰ τοῦ σχολείου, κι' ἄλλο νὰ γί-

νῃς ἓνας σπουδαῖος μαθηματικός. Μόνο γι' αὐτὸ χρειάζεται κλίση καὶ μεγάλῃ γιὰ τὸ πρῶτο ὄχι, ἀρκεῖ ὁ κοινὸς νοῦς κι' ἡ καλὴ θέληση. Μήπως καὶ τόσα ἄλλα μαθήματα τὰ παιδιὰ δὲν τὰ μαθαίνουν λαμπρά, χωρὶς νάχουν γιὰ ὅλα καμμιὰ ἐξαιρετικὴ κλίση; Αὐτὸς π. χ. ἀγαπᾷ πολὺ τὰ γράμματα, τὰ ἀρχαῖα, τὴν φιλολογία; Μπορεῖ νὰ γίνῃ ἓνας ἐξοχὸς φιλόλογος, γραμματικὸς; δὲν θὰ πῇ ὅμως πῶς κι' ἓνας ἄλλος, ποὺ δὲν τὰγαπᾷ τὸ ἴδιο, δὲν μπορεῖ νὰ μάθῃ, μὲ κάπως περισσότερὸ κόπο, τὰ Ἑλληνικά;

Τὸ ἴδιο θάλεγα γιὰ τὰ Λατινικά, τὴ Φυσικὴ, τὴν Ψυχολογία καὶ γιὰ κάθε ἄλλο μάθημα. Τὰ περισσότερα παιδιά ἔχουν κλίση μόνο σ' ἓνα; ἄλλα μαθαίνουν καὶ ἄλλα. Ἐτσι μποροῦν ἐξαίρετα νὰ μαθαίνουν καὶ τὴ Γεωμετρίαν ἢ τὴν Ἀλγεβρὰ χωρὶς νὰ εἶναι γεννημένοι Εὐκλείδεις ἢ Νεύτωνα. Ἡ κλίση ποὺ θάπρεπε τάχα νὰ ἔχουν, δὲν εἶναι παρὰ πρόφασιν στὴ φυγοπονία τους. Ἀμ τί, μόνο τὰ εὐκολὰ πρέπει καὶ νὰ μαθαίνῃ;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

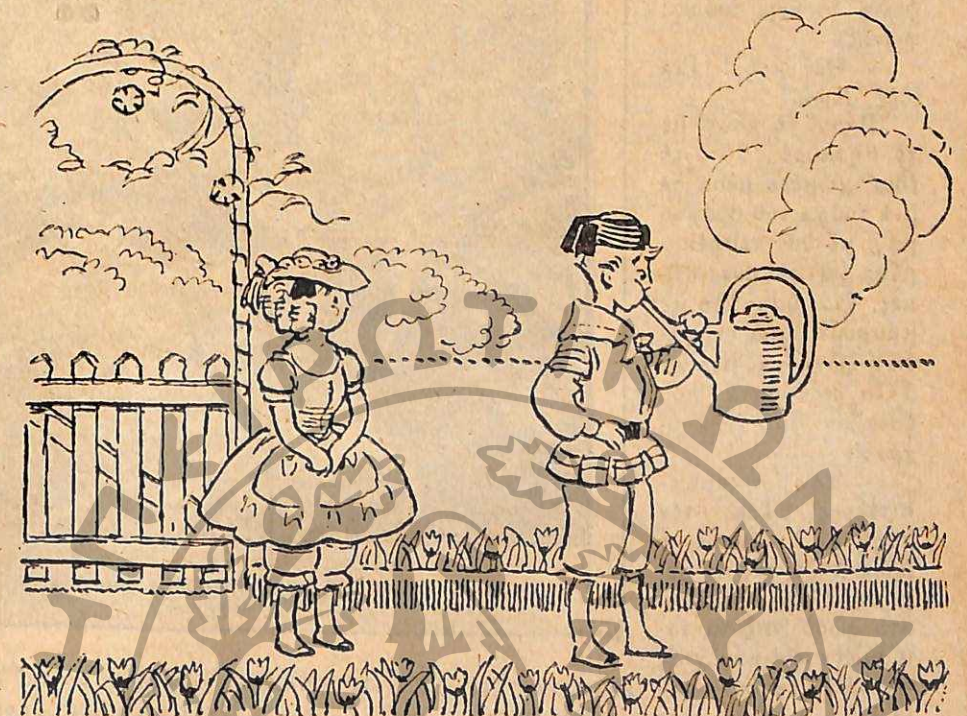
Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΔΒ'

Μιὰ μέρα, ἐνῶ συλλογιζόταν ἀκόμα πῶς νὰ βοῇ ἢ νὰ φτιάσῃ πίπα, ὁ Κωστάκης κατέβηκε στὸν κήπο. Ἐκεῖ ἦταν κι' ἡ ξαδέσφη του ἡ Ἄννα, ποὺ πότιζε τὰ λουλούδια. Κι' ἄξαφνα, καθὼς ἔβλεπε τὸ ποτιστήρι της, ὁ Κωστάκης χτύπησε τὸ μέτωπό του.

«Μπρέ, νά, πίπα ἔτοιμη, εἶπε μέσα του. Τί εἶναι ἡ πίπα; Δοχεῖο

καὶ μασοῦρι. Τί εἶναι τὸ ποτιστήρι; Δοχεῖο καὶ μασοῦρι. Ἄρα πίπα!» Ἀμέσως παίρνει τὸ ποτιστήρι ἀπ' τὰ χεῖρά της Ἄννας, τὸ ἀδειάζει, τὸ σκουπίζει καλά, γυρίζει στὸ σπίτι, τοῦ βάζει μέσα καπνὸ, κατεβαίνει πάλι στὸν κήπο καὶ τὸ ἀνάβει. Ἡ ξαδέσφη του τὸν βλέπει ἐκπληκτικῇ:

— Τί κάνεις; τοῦ λέει.

— Δὲν βλέπεις; καπνίζω.

Πραγματικῶς, ὁ Κωστάκης ἔχει τώρα στὸ στόμα του τὸ μασοῦρι, ρουφαίει μ' ὅλη του τὴ δύναμιν καὶ τὸ ποτιστήρι, ποὺ ἔχει γίνῃ πίπα, φουντώνει. Ὁ Κωστάκης ἐπιτέλους καπνίζει! Κι' οὔτε πᾶπὸν φοβᾶται οὔτε γιαγιά. Τί, γιὰ τὸ παλιό-ποτιστήρι θὰ νοιαστοῦν;

Ἄ, τί εὐχαρίστηση! τί γλύκα! καὶ τί περηφάνεια. Καπνίζει... σὺν καπετάνιος! Κι' ἡ Ἄννα τὸν βλέπει τώρα ἐκστατικῇ.

Ἀλλά... τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ καπνίσματος θὰ τὸ ἴδωμε μεθαύριο.

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Χώκ, άκοϋς ; Έκανε ο Τόμ γεμάτος χαρά.

Ο Χώκ βάλθηκε ευθύς κι' αὐτὸς στὸ σκάψιμο καὶ σὲ λίγο τὰ παιδιὰ τράβηξαν μιὰ σανίδα ποὺ ἔκρυβε ἕνα στενὸ ἄνοιγμα στὴ βάση τοῦ βράχου. Ο Τόμ ἔβαλε μέσα τὸ κεφάλι του μὲ δσο κι' ἂν ἔφεγγε μὲ τὸ κερί του, δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ τίποτε. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἐξερευνήσῃ τὴν κρυψώνα αὐτὴν καὶ θαρραλέα χώθηκε μέσα δλόκληρος. Ο Χώκ τὸν ἀκολούθησε. Προχώρησαν μέσα στὸ στενὸ διάδρομο πρῶτα δεξιά καὶ ὕστερα ἀριστερά καὶ τέλος βρέθηκαν σὲ μιὰ ὥραία δλοστρέγγυλη σπηλιά. Ο Τόμ σήκωσε ψηλά τὸ κερί του καὶ φώναξε :

— Θεέ μου ! Γιὰ ἰδές, Χώκ !

Ἦταν τὸ κουτί μὲ τὸ θησαυρό, αὐτὸ τὸ ἴδιο χωμένο μέσα σὲ μιὰ τρύπα τοῦ βράχου μαζί μὲ δυὸ τουφέκια μέσα σὲ πέτσινες θήκες, ἕνα σακκίδιο μὲ μπαρούτι, μιὰ δερμάτινη ζώνη καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα ποὺ ἔσταζαν ἀπὸ τὴν ὑγρασία.

— Τὸν βρήκαμε, ἐπιτέλους, Τόμ, τὸν βρήκαμε ! ἔκανε ὁ Χώκ βρίζοντας τὸ χέρι του δλόκληρο μέσα στὸ σωρὸ ἀπὸ τὰ νομίσματα καὶ κάνοντάς τα νὰ πέφτουν σὰν καταρράκτης. Θεέ μου ! Μά, τώρα εἶμαστε πλούσιοι πιά, Τόμ, πλούσιοι, πλούσιοι !

— Ἐγὼ πάντοτε ἤμουν βέβαιος πὼς θὰ τὸν βροῦμε, Χώκ. Τώρα ὅμως τὸν ἔχουμε σίγουρα στὰ χέρια μας. Ἐ, τί ἔχουμε πιά νὰ κάνουμε ἐδῶ μέσα ; Ἀς βγοῦμε ἔξω. Μὰ γιὰ νὰ ἰδῶ πρῶτα ἂν μπορῶ νὰ σηκώσω τὸ κουτί.

Ἡ κασσέλα ζύγιζε καμμιά εἰκοσαριά ὀκάδες. Ὅση δύναμη κι' ἂν ἔβαλε ὁ Τόμ, στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν σηκώσῃ.

— Βλέπεις, Χώκ, ποὺ εἶχα δίκιο νὰ σοῦ πῶ νὰ φέρουμε μαζί μας καὶ σακκούλια.

Ἀδειασαν τὰ χρήματα μέσα στὰ δυὸ σακκούλια, τὰ φορτώθηκαν στοὺς ὤμους τους καὶ προχώρησαν νὰ βγοῦνε.

— Στάσου, ἔκανε ὁ Χώκ. Δὲν θὰ πάρουμε καὶ τὰ τουφέκια καὶ τὰ ἄλλα πράγματα;

— Ὁρί, Χώκ, ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτοῦ ποὺ βρίσκονται. Θὰ μᾶς χρειαστοῦν γιὰ τὴ δουλειά μας, ἄμα βγοῦμε ληστές. Ἐδῶ θὰ ἔχουμε τὸ λημέρι μας, δὲν εἶπαμε; Ἐλα τώρα, ἄρκετὰ παρακαθήσαμε δῶ μέσα. Θ'

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Λιακάδα καὶ λουλούδια φθινοπώρου.

ἄρχισε κιόλας νὰ νυχτώνῃ καὶ μ' ἔκοψ' ἡ πείνα. Θὰ φάμε μόνις μποῦμε στὴ βέρκα καὶ ξεκινήσουμε.

Γύρισαν ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο καὶ σὲ λίγο πρὸβαλαν τὰ κεφάλια τους ἀπὸ τὴν τρύπα, τὴν κρυμμένη μέσα στοὺς θάμνους. Κοίταξαν τὸ φῶς μὲ θαμπωμένα μάτια, βγήκαν ἔξω καὶ ὅταν μπήκαν στὴ βάρκα κἀθησαν κι' ἔφαγαν καὶ ξεκουράστηκαν. Μόλις ἄρχισε ὁ ἥλιος νὰ βασιλεύῃ, ὁ Τόμ πήρε τὰ κουπιά καὶ κατέβηκε τὸ ποτάμι.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο τὰ δυὸ παιδιὰ κουβέντιαζαν ζωηρὰ κι' ἐπλάθαν κάθε λογῆς σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Ὅταν ἔφθασαν στὸ χωριὸ τὰ φῶτα ἦταν κι' ὅλας ἀναμμένα.

— Τώρα, Χώκ, εἶπε ὁ Τόμ, θὰ κρύψουμε τὰ χρήματα στὴ σοφίτα τῆς χήρας Ντούγκλας καὶ αὐριο τὸ πρῶτ' θὰ ἔρθουμε νὰ τὰ μετρήσουμε καὶ νὰ τὰ μοιράσουμε. Ὑστερα θὰ βροῦμε ἕνα μέρος στὸ δάσος ὅπου καὶ μπορούμε νὰ τὰ κρύψουμε σίγουρα. Κἀθησε οὐ μιὰ στιγμή ἐδῶ πέρα καὶ φύλαγε, ὅσπου νὰ τρέξω νὰ πάρω τὸ καρροτσάκι τοῦ Μπέννου Τάηλορ. Ἐφθασα ἀμέσως.

Ἐφυγε τρέχοντας καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ξαναγύρισε φέρνοντας μαζί του τὸ χεираμάξι. Φόρτωσε τὰ δυὸ σακκούλια, ὕστερα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χώκ τὰ σκέπασε μὲ μερικὰ κουρέλια καὶ ξεκίνησε, σπρώχνοντας μπροστὰ του τὸ φορτωμένο καρροτσάκι.

Ὅταν τὰ παιδιὰ ἔφθασαν ἔξω ἀπ' τὸ σπῖτι τοῦ γέρο-Βέλλι-ζερ στάθηκαν ἕνα λεπτό νὰ πάρουν τὴν ἀνάσα τους. Τὴ στιγμή ὅμως ποὺ ἐτοιμάζονταν νὰ ξεκινήσουν, ὁ γέρος πρὸβαλε καὶ φώναξε :

— Ἐ, ποῖος εἶναι αὐτοῦ;

— Ὁ Χώκ Φίνν καὶ ὁ Τόμ Σῶγερ!

— Γιὰ σας, παιδιὰ. Ἐλάτε μαζί μου, σὰς περιμένουν ὅλοι. Ἐμπρός, κουνήθητε λοιπόν. Σὰς τὸ τραβάω ἐγὼ τὸ καρροτσάκι. Πῶ, πῶ, τί βαρὺ ποὺ εἶναι. Τοῦδλα ἔχετε μέσα ἡ παλιοσίδερα ;

— Παλιοσίδερα, ἔκανε ὁ Τόμ.

— Τὸ κατάλαβα. Τὰ παιδιὰ σὲ τοῦτο τὸ χωριὸ προτιμοῦν νὰ μαζεῦουν παλιοσίδερα

καὶ νὰ τὰ φορτώνουν στὸ καρροτσάκι γιὰ νὰ τὰ πουλήσουν στὰ σιδεράδικα γιὰ μιὰ δολλάρια, παρὰ νὰ κερδίσουν τὰ διπλά δουλεύοντας σὲ μιὰ σωστὴ δουλειά. Ἀς εἶναι, ὁ καθένας κάνει ὅ, τι νομίζει σωστό. Ἐμπρός, γρήγορα.

Τὰ παιδιὰ ἤθελαν νὰ μάθουν γιὰτί ἡ τὸση βίξι.

— Ἐνοια σας καὶ θὰ τὸ μάθετε ἄμα φθάσωμὰ στὴς χήρας Ντούγκλας, εἶπε ὁ γέρο Βέλλιζερ.

Ὁ Χώκ, ἐπειδὴ συχνὰ τὸν κατηγοροῦσαν ἄδικα γιὰ καμμιά ζαθοδουλειά, εἶπε δειλισμένος :

— Ἐγὼ, κύριε Βέλλιζερ, δὲν ἔκανα τίποτε κακὸ.

Ὁ γέρο Βέλλιζερ γέλασε.

— Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω τίποτε. Δὲν εἶσατε φίλοι μὲ τὴ χήρα ;

— Ὁρί, φάνηκε τόσο καλὴ μαζὶ μου.

— Ἐ, λοιπόν, τότε τί φοβάσαι ;

Μὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ βρῇ ὁ Χώκ ἀπάντησιν στὸ ἐρώτημα αὐτό, εἶχαν φθάσει κιόλας μπρὸς στὸ σπῖτι τῆς χήρας Ντούγκλας.

Ὁ γέρο Βέλλιζερ ἄφησε τὸ καρροτσάκι ἀπ' ἔξω καὶ μπήκε στὸ σπῖτι μαζί μὲ τὰ παιδιὰ. Προχώρησαν καὶ μπήκαν στὴ σάλλα

ποὺ ἦταν ἐορτάσιμα φωταγωγημένη. Τὰ κολύτερα πρόσωπα τοῦ χωριοῦ ἦταν μαζεμμένα ἐκεῖ μέσα : Οἱ Θάτσερ, οἱ Χάρπερ, οἱ Ράτσερ, ἡ θεία Πόλλυ, ἡ Μαίρη, ὁ Σίδ, ὁ παπᾶς, ὁ ἐκδότης καὶ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδας καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ντυμένοι ὅλοι μὲ τὰ κυριακάτικα τους.

Ἡ χήρα δέχθηκε τὰ παιδιὰ μ' ἐνθουσιασμό. Ἦταν καὶ τὰ δυὸ τους γεμάτα λάσπες καὶ πηλούς, στάλεις ἀπὸ κεριά, μὲ τὰ πρόσωπά τους μουντζουρωμένα καὶ παρουσίαζαν ἕνα θέαμα ἐλεεινὸ κι' ἀξιοθρήνητο καὶ ὀλότελα διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς σάλλας.

Ἡ θεία Πόλλυ ἔγινε κόκκινη σὰν παπαρούνα ἀπὸ τὴν ντροπὴ τῆς μόλις ἀντίκρουσε τὰ χάλια τοῦ Τόμ, ἐζάρωσε τὰ φρύδια τῆς καὶ τοῦ κοῦνησε τὸ κεφάλι σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε : « Ἐνοια σου, παλιόπαιδο, καὶ θὰ ἰδῆς ».

Μὰ ἐκεῖνοι ποὺ ἦταν πιδ ντροπιασμένοι καὶ σαστισμένοι ἀπ' ὅλους ἦταν τὰ παιδιὰ τὰ ἴδια. Ὁ κ. Βέλλιζερ εἶπε :

— Ὁ Τόμ δὲν ἦταν σπῖτι, ἔφαξα παντοῦ μὰ δὲν τὸν βρήκα. Γόριζα λοιπὸν στὸ σπῖτι μου, ὅταν πέτυχα τοὺς φίλους ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου καὶ σὰς τοὺς ἔφερα.

— Καὶ κἀνате μαζί μου, παιδιὰ.

Τὰ πήρε καὶ τὰ δυὸ ἀπὸ τὸ χέρι, τὰ πήγε σὲ μιὰ κρεββατοκάμαρα κι' ἐκεῖ τοὺς εἶπε :

— Τώρα νὰ πλυθῆτε καὶ νὰ ντυθῆτε. Ἐδῶ εἶναι δυὸ φορεσιὲς καινούργιες, κάλτσες, παπούτσια, ὅ, τι σὰς

χρειάζεται. Αὐτὰ εἶναι τοῦ Χώκ — ἔλα τώρα, Χώκ, ἄφησε τίς ἀηδίες καὶ τὰ εὐχαριστῶ, αὐτὰ δὲν μοῦ χρειάζονται. Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω. Θὰ τὰ φορέσης εἰδεμὴ θὰ μοῦ κακοφανῇ. Ἀλλωστε δὲν τ' ἀγόρασα ἐγὼ μόνη μου, παιδί μου. Τὰ μισὰ τὰ πλήρωσε ὁ κ. Βέλλιζερ. Λοιπὸν ντυθῆτε καὶ κατεβῆτε κάτω, ποὺ σὰς περιμένουμε.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ βγήκε ἀπὸ τὴν κάμαρα.

Μόλις ἔμειναν μόνοι, ὁ Χώκ γύρι-

— Ἀηδίες, ὅπως λέει κι' ἡ κυρία Ντούγκλας. Δὲν εἶναι τίποτε, καὶ μένε. Ἐλα, καὶ ἔλα κι' ἐγὼ καντά σου.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Σίδ.

— Τόμ, ἔκανε μόνις μπήκε μέσα, ἡ θεία Πόλλυ σὲ γύρευε ὅλο τὸ ἀπόγευμα. Ἡ Μαίρη σοῦ εἶχε ἐτοιμάσει τὰ καλά σου ρούχα, σοῦ τὰ εἶχε σιδερώσει κι' ὅλος ὁ κόσμος ἀνησυχῶσε τί ἔγινες, καὶ βγήκαν ἔξω νὰ σὲ βροῦνε. Ὁ, τί βλέπω, ἔχεις κεριά καὶ λάσπες στὰ ρούχα σου, ὦ, ὦ, ὦ.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κύριε Σίδ, νὰ μοῦ κἀνης τὴ χάρη νὰ τᾶχης γι' ἁλλοῦ τὰ μάτια σου, ἄκοϋς ; Τί ἀνακατεύεσαι ἐσὺ στὶς δουλειές μου, ἐπιτέλους ;

— Ξέρεις ἡ κυρία Ντοῦγκλας δίνει ἀπόψε συναναστροφή, τὴν δίνει γιὰ τὸ γέρο Βέλλιζερ καὶ τοὺς γιούς του ποὺ τῆς ἔσωσαν τὴ ζωὴ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Καὶ ξέρεις, Τόμ, θὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο, ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς.

— Γιὰ ν' ἀκούσω.

— Νά, ὁ γέρο Βέλλιζερ θὰ πῇ ἀπόψε κατὶ σὲ ὅλους, τὸν ἄκουσα ποὺ ἔκανε λόγο τῆς θείτσας, μὰ τῆς εἶπε νὰ τὸ κρατήσῃ μυστικόν, μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι πιά μυστικὸ γιὰ κανέναν. Ὁ ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει. Μὰ ὁ κ. Βέλλιζερ ἔλεγε πὼς στὴν ἀποφινὴ συναναστροφή, πρέπει νὰ εἶναι κι' ὁ Χώκ, γιὰτί ἄλλοιως δὲν θὰ ἔχῃ καμμιά ἀξία νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικόν.

— Μυστικόν, γιὰ τί πράγμα, Σίδ ;

— Πῶς ὁ Χώκ ἔτρεξε καὶ φώναξε τὸν γέρο Βέλλιζερ γιὰ νὰ κουνήσῃ τοὺς κακούργους. Θαρρῶ πὼς ὁ Βέλλιζερ νομίζει πὼς ὁ κόσμος θὰ τὰ χἀσῃ μόνις φανερώσῃ τὸ μυστικόν του, μὰ δὲν θὰ κἀνῃ καὶ τὸση φιοῦρα ποὺ φαντάζεται, γιὰτί ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει.

Καὶ ὁ Σίδ ἐγέλασε μὲ ὕφος πολὺ ἱκανοποιημένο.

— Σίδ, ἐσὺ τὸ εἶπες ;

— Τί σὲ μέλλει ποῖος τὸ εἶπε ; Κάποιος θὰ τὴν πῇ μιὰ φορὰ.

— Σίδ, μόνο ἕνας ἄνθρωπος σὲ

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἐνα πελώριο σφουγγάρι ὅπου μπορεῖ νὰ κάθεται μιὰ μικρὴ κόρη.
(Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Ἀνεμοζάλη)

σε κι' εἶπε πολὺ σιγανὰ τοῦ Τόμ.

— Τόμ, θὰ τὰ καταφέρουμε νὰ τὸ σκάσουμε μὲ ἕνα σχοινί. Μὰ καὶ χωρὶς σχοινί μπορούμε νὰ πηδήσουμε. Δὲν εἶναι ψηλὸ τὸ παράθυρο.

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο θέλεις γὰ τὸ σκάσῃς ;

— Τί τὰ θέλεις, δὲν εἶμαι συνειθισμένος ἐγὼ σὲ τέτοια πράγματα. Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀνάμεσα σὲ καλὸ κόσμο, οὔτε νὰ μπῶ μέσα σὲ καλὰ ρούχα. Δὲν θὰ κατεβῶ στὴ σάλλα, Τόμ, δὲν μπορῶ.

δλο τὸ χωριὸ εἶναι τόσο ἐλεεινὸς καὶ τιποτένιος ὥστε νὰ κἀν ἓνα τέτοιο πράγμα, καὶ αὐτὸς εἶσαι σύ. Ἄν βρισκόσουν, κακομοίρη μου, στὴ θέση τοῦ Χωκ θὰ κατρακυλοῦσες ἀπὸ τὸ λόφο πού δὲν θὰ καταλάβαινες πότε θὰ βρισκόσουν κάτω. Ἐσὺ μόνο γιὰ κατὰ τέτοιες ἱεροβολίες εἶσαι ἀξίος καὶ δὲν μπορείς νὰ χωνέψῃς νὰ πῆς καλὸ γιὰ κανένα ἄλλον. Τώρα δίνε του καὶ χωρὶς πολλὰ λόγια.

Καὶ ἀφοῦ ἔδωσε τοῦ Σιδεῦς τρία χαρτοῦκια τὸν ἔδωξε μὲ τίς κλωτσιές. — Τώρα, τοῦ λέει, τρέχα νὰ τὸ προφθάσῃς τῆς θεϊτοῦς πὺς ἔδεира γιὰ νὰ φῇς αὐριο καὶ τίς ρέστες.

Ἰστερα ἀπὸ λίγο οἱ καλεσμένες τῆς κυρίας Ντούγκλας κάθονταν στὸ τραπέζι. Καμμιὰ δωδεκαριὰ παιδιὰ

τὰ κάθονταν σ' ἓνα ἄλλο τραπέζι χωριστό, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια τοῦ τόπου.

Τὴν ὀρισμένη ὥρα ὁ κ. Βάλλιζερ σηκώθηκε καὶ ἦπτε εἰς ὑμῖν τῆς χήρας καὶ εἶπε, πὺς τὴν εὐχαριστοῦσε αὐτὸς καὶ οἱ γιοὶ του γιὰ τὴν τιμὴν πού τοὺς ἔκανε, μὰ πὺς ἦταν κι' ἓνα ἄλλο πρόσωπο ἀνκατεμμένο στὴν ὑπόθεσι αὐτὴν πού ἡ μεγάλη μετριοφροσύνη του δὲν τὸ ἀφῆρε νὰ παρυσιαστῇ.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΗΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὺς κάθε παραγ γελία σαγιά νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταβίτσα, ἀπ' αὐτὲς μὲ τίς ὁποῖες σὰς στέλνουμε κάθε ἐβδομάδα τὸ φύλλον.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΤΡΟΠΗ ΣΟΥ, ΦΟΒΙΤΣΙΑΡΗ!

Μιά φορά κι' ἓναν καιρὸ ἦταν ἓνα παιδάκι, πού τώρα εἶναι ἓνα καὶ ἑβδομηνταπέντε, καὶ χωρὶς νὰ ντρέπεται, διηγείται αὐτὸ τὸ πᾶνμά του.

Ἦταν νύχτα λοιπόν, καὶ τὸ παιδάκι πού πῆγαινε στὴν ἑ' τάξη, διάβαζε σ' ἓνα τραπέζι κοντὰ στοὺς μεγάλους. Ἦταν πολὺ, μὰ πάρα πολὺ φοβιστάρικο, καὶ τὸ μόνο ἀδύνατον, ἦτο νὰ διαβάξῃ μόνο στὸ δωμάτιό του.

Μόλις ἄρχιζε νὰ νυκτώνῃ, πάντα οἱ κλέφτες μὲ τὰ ἀγρία σκοτεινὰ μάτια, τὰ κατεβασμένα φρύδια, τὰ μαγεμένα μάτια γύρω στὸ πρόσωπο, πού ἦταν χωμένο μέσα στὸ καπέλλο, τὸ δίκοπο μαχαίρι, κι' οἱ μάστιγες μὲ τὸ ἓνα δόντι, τὰ γένεια καὶ τὴν στριγγιὰ φωνή, ἦσαν στὸ μυαλό του μέσα.

Ἦταν μελετηρό, κι' εἶχε πολλὰ μαθήματα τὴν ἄλλη μέρα. Κι' ἦταν μικρό, μ' ὅλο πού βρισκότανε σ' αὐτὴ τὴν τάξη.

Οἱ ἄλλοι ὅλοι τοῦ παιτιοῦ, εἶχαν πάει κάτω γιὰ νὰ φᾶνε, ματὶ μὲ τὴν φιλοξενουμένη γιὰ λίγες μέρες θεία, καὶ τὸν ἀνύλο τῆς τὸν Λούλο.

Οἱ διαγωνισμοὶ ἐπλησίαζαν, κι' ἡ ἐνταση τῆς μελέτης κι' ἡ ἀνάγκη τῆς πίσε τοῦ παιδάκι νὰ πῇ: «Ἐγὼ θὰ μείνω νὰ διαβάσω, πρώτα, κι' ἔστερα θὰ κατεβῶ νὰ φάω μ' ἀφῆντε». Ἦ ἀδεια ἐδόθη ὅχι τόσο γιὰ τὴν ἀνάγκη, ὅσο γιὰ τ' ἀποτελέσματα τῆς παρακάλιας, καὶ γιὰ τὴν δοκιμὴ τῆς ἀντοχῆς τῆς καρδούλας του· τὸ παλληκάρι, λίγες, πολὺ λίγες, σπάνιες, φορὲς ἔμενε μόνο· μαζὶ δὲ μὲ τὴν συγκατάθεσι, ἔγεινε καὶ ἡ παρατήρησι αὐτὴ εἰρωνικῶς τῷ τρόπῳ.

Ποῦ καὶ ποῦ τώρα, ἀπὸ τὸ τραπέζι πού τῶν, ἀνελβαίνει καμμιὰ λέξη ἀβυσμένη. Τὸ παιδάκι γράφει τώρα ῥήματα — τελείωσε εὐτυχῶς ἡ Ἀριθμητική.

Μὰ κάθε τόσο, σταματᾷ τὸ γράψιμο· κάποιον πρῶτο στὸν διάδρομο· κάποια πέτρα ἀπ' ἔξω, ἔτσι πού νὰ στέ-

κεται, νὰ τεντώνῃ τὸ αὐτί, νὰ γουρλώνῃ τὰ μάτια, νὰ κοιτάξῃ τὸ παγωμένο πρόσωπό του στὸν καθρέφτη, καὶ νὰ κτυπᾷ τὸ παλληκάρι τοῦ καρδούλα, στὸ ἀκουσμα κάποιου συνεχοῦς θορύβου, ἰδίῳ μὲ κόχλασμα νεροῦ. Μὰ! τί νὰ εἶναι; Καί, πᾶν ἓνας μῆνας τώρα, πού ἐπὶ τέλους κατορθώθηκε νὰ κοιμηθῇ μοναχό του. Καλὰ καὶ ἀγία, ὅλα αὐτὰ. Μὰ θάρετ' τώρα πὺς βλέπει πάλι τοὺς γνωστοὺς μαῦρους μακροὺς καλογήρους, πού τὸ κανεῖλι στέλνει μὲ τίς σκιὰς τῶν σιδερῶν τοῦ ἱεροβατιοῦ στὸν τοῖχο, νὰ τρομουλιάζουν, νὰ κουνιῶνται, κατὰ φῆμιμα μαῦρα κουλουραμένα, οἷφ Θεοῦ μου, τί ἦθελε καὶ τώρα νὰ μείνῃ μοναχό; Μῆνες, τὰ λεπτὰ τοῦ φαίνονται. Κι' ὅπως, ὅταν ξυπνήσῃ, ἔτσι καὶ τώρα ὀρθάνοιχα μάτια κοιτοῦν παντοῦ, μήπως τὸ φάντασμα προβάλλῃ ἀπὸ πονθενά. Νὰ πᾶν κάτω; Ἰστερα θὰ δοῦν μισοτελειωμένο γράψιμο, κι' ἔστερα, κοροῖδιος. Ὄχι, ὄχι! Λίγο ἄκόμα, μπράβο, γρήγορα, «ποιεῖμεν-οῦμεν, ποιεε...» ἀκού! στὸ ἄλλο δωμάτιο εἶναι ἔποτα; Ἄρα «ἐοῦσιν-οῦσιν» Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Ἀνάβει τὸ φῶς τοῦ διαδρόμου, σβύνει τοῦ δωματίου ἀνάβει τῆς σκάλας· μόλις σβύνει τοῦ διαδρόμου. Ἄρα! Αὐτὸς θὰ ἦταν, τί-τά, τί-τά, τὰ βήματα καὶ σιγανὰ καὶ γρήγορα πίσω του, πού τρέχουν ὅσο καὶ τὸ παιδάκι τρέχει περισσότερο.

Ἀστραπὴ στὸ μυαλό του· τί θὰ τὸν ἀρπάξῃ; χέρι κοκκαλιάρικο, ἡ σιβαρὸ ἀπ' τὸ γκαζὶ, ἡ μήτιος καμμιὰ λάμψη μαχαίριου. «Μαμὰ, Μαμὰ μπουου!» εἰ! φασικά κατὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ· σὲ τρία πηδήματα ἡ σκάλα μένει κενό, σ' ἄλλο ἓνα τῆς μαμὰς ἡ ἀγαλιά, κρατιέται μὲ γάντζους, ὅλοι σηκώνονταν!

— Τί εἶναι; τί; βορὴ παιδάκι μου, γιόκα μου, τί εἶναι;

Τὸ ἄσα μόνον συνέχισε κι' ἄλλαξε χίλια χρώματα δείχνοντας τὴν σκάλα.

Στ' αὐτὰ τοῦ χυτοῦ τῆς ὑπέρειας τοῦ γέλιο — οὕτε τὴν πῆρε εἰδησι πού πῆγε νὰ δῇ τί συμβαίνει στὴ σκάλα — πού λέει: «Ὁ Λούλος καλὲ εἶναι» καὶ δὲς του γέλια.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Θυμᾶμαι τὸμορφο χωριό μου
Καὶ τὸ ζεστό τὸ παραγώνι
Ποῦσκαγε κάτανα στὸ τζάκι
Σὺν πέφταν τούφες ὅξω χιόνι.

Καὶ τὸν παπποῦ τὸν ἀσπρομάλλη
Μὲ τὰ γενάκια τ' ἀσημένια
Ποῦλεγε πλᾶνα παραμῦθια
Γιὰ καλοκαίρια ἀνθισμένα!

Ποῦσαι, παλιό μου σπιτικό μου,
Ποῦσουν πηγὴ χαρὸς κι' ὑγείας
Κι' ἐμοιαζες ὄνειρο λουσμένο
Μέσα σὲ χάδια εὐτυχίας;

Τώρα ξερίπια καὶ συντρίμια
Ἡ ξεγνοιαστὴ ζωὴ σὲ βύθη
Κοιμᾶται, νύφεται, σπαίρνει
Σὺν τοῦ παπποῦ τὸ παραμῦθι.

ΚΥΡΑ-ΔΑΣΚΑΛΑ

Μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ γυρνᾷ ὁ φοβιστάριος νὰ τὸν δῇ. Πρῶτα χάρδια καὶ φιλιὰ ἀπ' τὸν μπαμπὰ καὶ τὴν μαμὰ. Μετὰ ὅμως; — ὅταν τρώῃ, κοροῖδι ἀπ' ὅλους; — βορὴ παλαβὴ ὁ Λούλος ἦταν. Χαζὲ ὁ ἄλλος. Ἡ ὑπέρεια ἀκόμη συνεχίζει, εἰ! τὸν τρελλό, γιὰ τὸν Λούλο, κάνει ἔτσι.

Ἡ θυμηδία πού διαδέχθηκε τὰ πρῶτα τῆς τὰ λόγια, κρατᾷ ἀκόμη.

— Δὲν ντρέπεσαι βορὴ; τὸν παλληκάρι! ὅταν κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι πού ἔγραφε ὁ Λούλος.

Ντροπιασμένο συνήλθε τὸ παιδάκι. Σπαίρνει, θέλει νὰ γελᾷ, μὰ ὁ τρόμος πού τραβήξε εἶναι μέσα τὸν ἀκόμη. «Ὁὐ νὰ χὰψῃς φοβιστάριος» — σφραγίζει τελευταία ἡ ἀδελφὴ. — Πωπὼ τί ντροπή, ἡ θεία!

Τὸ παιδάκι δῆθεν θυμωμένο τρώει ἀμύλητο, καὶ μετὰ γλυκὸ καὶ φρούτο περισσότερο — γιὰ νὰ πᾶν ἡ πίκρα κάτω — δέχεται ὅλων τὰ βλέμματα καὶ τὰ μύλιας συγκρατούμενα γέλια, θίγεται, μὰ τί νὰ κάμῃ; ψευτογελά κι' ὅλο λοξοκοιτάζει, κάπου κάπου τὸ — πὺς νὰ τὸ ποῖ — τὸ σῶμα τοῦ ἐγκληματοῦς (!) πού φάγε τὴν σούπα καὶ γλείφει καὶ τὸ πιάτο κι' ἀναπνέει σὺν κόχλασμα νεροῦ. Τὸν ἀναίσθητο! σκέπτεται, μὲ ντροπίασε!

Νίκης Στέφανος [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δουὲ Ὀπλιγκαντώ: — Δὲν καταλαβαίνω, γιατί ὁ «Διάπλασις» δὲν μοῦ δημοσιεύει οὔτε ἓνα ἀπὸ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα πού τῆς ἔστειλα;

Ὁ Τσάρβετις: — Δὲ ὅταν νόστιμα, καίμεινε...

Ὁ Δουὲ Ὀπλιγκαντώ, μὲ θυμό. — Μὰ πὺς εἶναι δυνατόν, ἀφοῦ πρὸ δύο ἐτῶν, πού τῆς τᾶχαν στείλει ἄλλοι τὰ δημοσίευσε ὅλα;

Ὁ μπαμπάς: — Πολὺ μέτριοι οἱ βαθμοὶ σου, Τάκη Γιατί;

Ὁ Τάκης: — Μὰ δὲν ξέρετε, μπαμπά, πὺς πᾶν μέτριοι ἄριστοι;

Ἀδολάφ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 16 Νοεμβρίου 1938

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΘΕΤΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ
ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μὲ τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο τελειώνει ὁ διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων τοῦ 1938, κι' ἔσως δημοσιευθῶν καὶ τὰ ποταλέσματα. Πάντως, ἡ προκήρυξι τοῦ νέου, γιὰ τίς Ἀσκήσεις τοῦ 1939, θὰ δημοσιευθῇ στὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Δεκέμβριου. Ἐπειδὴ ὅμως θὰ δώσω μικρὴ προθεσμία, καλὸ θάταν νὰ χετὲς ὅπ' ἔφας ἀπὸ τώρα αὐτὸν τὸν διαγωνισμό καὶ νὰ χετὲς νὰ ἐτοιμάζεστε σιγά-σιγά τὴ Συλλογὴ σας, ὥστε νὰ μὴ θέλατε πολὺ γιὰ νὰ τὴν τελειώσετε καὶ νὰ μοῦ τὴν στείλατε ἐγκαιρῶς.

Μελέαγε, ἔδωκα τίς εὐχαριστίες σου στὸν κ. Φαίδωνα γιὰ τὴν ἀπάντησή του. Σὰ πολλὰς σκέψεις μ' ἔδωκαν αὐτὰ πού γράφεις γιὰ τοὺς καθηγητὲς. Ξέρεις λοιπόν τί μπορεῖ νὰ συμβῇ αὐριο (γιατὶ σὲ πολλοὺς συνδέει); Ὅπως ἐγνώρισες καθηγητὲς πού σ' ἔκριναν νὰ μετανοήσῃς πού, ἀπὸ ἐκείνους πού ἐγνώρισες, ἐγενέσθης μὴ δυσμενῇ ἰδέᾳ, ἔτσι μὲ τὸν καιρὸ, θὶ νὰ γνωρίσῃς πὺς πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς παρεξηγούσες, θὰ ἴδῃς τί ἦταν πραγματικῶς καὶ θὰ μετανοήσῃς γιὰ τὴν ἀδικίᾳ σου ἀντιπάθειαν.

Ἀνθροπᾶκε, στὴ δημοτικὴ, τὸ νὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν ἄρθρων τὸν καὶ τὴν παραλείπεται κατὰ κανόνα ὅταν ἔπεται κανέ, ἀπὸ τὰ σύμφωνα β, γ, δ, ζ, θ, λ, μ, ν, ρ, σ, φ καὶ χ. Π.χ. τὸ Βασίλη, τὴ γάτα, τὸ δόλο κτλ. Πᾶν μόνο ὅταν ἔπεται φωνῆν καὶ κ, π, τ, ξ, ψ καὶ γκ: τὴν ἔχω, τὸν κόπο, τὴν τύχη, τὸν ἔρω κτλ. Καμμιὰ φορά, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ ἀσυνεπὸ ὅταν οὐδέτερο, βάζουμε τὸ νὶ ἄλλὰ καταχρηστικῶς, συμβατικῶς: τὸν δόλο τὸν σημαιοφόρο, τὸν θέλω κτλ. Ὁ λαός, σὲ τέτοια περίπτωσι, προσθέτει ἓνα ε: τὸνε θέλω, τὸνε δείχνω κτλ. Ὅσο γιὰ τὴν ἀξίωσι, ἐλευθερία μπορεῖ κανεῖς νὰ τὴ βάζῃ ἢ νὰ τὴν παραλείπῃ: ἐδιάβασα καὶ διάβασα γυροῦσα κι' ἐγυροῦσα, ὅπως ἔρχεται καλλυτέρα σ' αὐτὴ. Ἡ Ἀκαδημία ἔκλειε ἓνα κανονισμὸ ὀρθογραφίας, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶναι ἀνεφάρμοστος, γιατί ἔχε πολλὰ ὑπερβολικά.

Ἔτσι ἔκαναν πρῶτα, Ἀττὲ Ἰράμ, ἔδωκα δηλαδὴ τὰ βραβεῖα σ' ἐκείνους πού εἶχαν τίς περισσότερες λύσεις. Ἀλλὰ προέκυπταν δύο ἀδικίες. Ἡ μὴ ἦταν πού βραβεύονταν πάντα σχεδὸν οἱ ἴδιοι, δηλαδὴ οἱ λίγοι πού ἦταν ἱκανοὶ νὰ βρῶσιν ὅλες σχεδὸν τίς λύσεις. Ἡ ἄλλη ἦταν, πού ἓνας ἔπαιρνε τὸ πρῶτο βραβεῖο ἐπειδὴ εἶχε καὶ μιὰ μόνη λύση παραπάνω ἀπὸ ἓνα ἄλλον πού ἔπαιρνε μόνο τὸ δεύτερο. Καὶ πολλὰς φορές ἡ μιὰ αὐτὴ λύση, πού ἔδινε τόσο μεγάλη ὑπεροχή, ἦταν ἡ πέμπτη λέξι ἐνός Μαχικὸ Γράμματος ἢ ἐνός Πτερυγοῦ. Ἦταν σωστό; Γι' αὐτὸ ὥρισα νὰ εἶναι ὑποψήφιοι γιὰ κάθε βραβεῖο ὅσοι ἔχουν ὀριζόμενον ποσοστὸ λύσεων — ἀπὸ τὸς ὅς τὸς — πού τοὺς θεωρῶ δικαιοτάτα ἰσοδύναμους, καὶ νὰ δίνω κάθε βραβεῖο μὲ κλήρο σ' ἓναν ἀπ' αὐτοὺς, φέρνοντας τοὺς ἄλλους ἴσοι.

Χαίρω, Τρισκατάρατε, πού παρεγγήσα καὶ πού δὲν σκοπεύεις ἀκόμα νὰ ποσοθεύῃς ἀπὸ τὴν κίνησή μου, ἂν καὶ θὰ εἶναι ἡ 14η φορά πού θὴναι νύσῃς φέτος τὴν συνδρομή σου. Ἀλλ' ἔπειτα ἡ παρεγγήγησή μου σοῦ ἔδωκε ἀφορμὴ νὰ μοῦ γράψῃς ἓνα μεγάλο κι' ὠραῖο γράμμα. Ὅταν ἐξανάρθῃς στὴν Ἀ-

θῆνα, θὰ σὲ γνωρίσω μὲ πολλὰ τοῦ εὐχαριστοῦν καὶ ὁ κ. Φαίδων, πού σ' εὐχαριστᾷ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε, παλιό μου Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, τὸ καλὸ σου γράμμα. Σ' εὐχαριστῶ πού μάγαπες καὶ φροντίσεις ἀκόμα γιὰ τὴν διάδοσή μου, γιὰ νὰ βῇ καὶ σ' ἄλλα παιδιὰ τὴ χαρὰ πού εἶχε ἔσθ' ὅταν ἦσαν συνδρομητὰ. Ἐνῆ γραφὰ τὸ μικρὸ σου ἐξάβαφο, πού δὲν ἀμφισβᾶλλω πὺς θὰ μάγαπῃς ὅπως ἐσὺ. Θέρω μὴ συγχρητῆρια γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες σου καὶ καλὴ ἀντάμωσι.

Οἱ ἀπαντήσεις σου, Λιχουδίτσα, ἔγιναν δεκτές. Εἶδες τί εὐκολα πού εἶναι τὰ Λατινικά καὶ πόσο ἀδικα σὲ εἶχαν τρομοκρατήσει οἱ μεγάλες; Ἀπ' ὅσα ἀκούεις, λέει ἓνα ρητό, νὰ μὴν πιστεύουμε παρὰ τὰ μιὰ ἀπ' ὅσα βλέπουμε, μὴλὲς τὰ τρία τέταρτα καὶ μόνο ὅσα πιάνουμε ξέρουμε καλὰ τί εἶναι. Ἔτσι καὶ σὺ, τώρα πού «ἐπισπας» τὰ Λατινικά, ξέρεις ἂν εἶναι δύσκολα ἢ εὐκόλα. Σοῦ εὐχήθηκα ἐπιτυχία στίς ἐξετάσεις σου γιὰ τὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία. Πὺς πῆγαν;

«Μ' εὐχαρίστησε παρατηρῶ, μὴ γράφει ὁ Ἀδολάφ — πὺς οἱ Μικρὲς Ἀγγελίες σου αὐτὸ τὸ χρόνο θὰ φάσων καὶ θὰ περᾶσουν τίς χίλιες, ἀριθμὸ πού πολλὰ χρόνια τώρα δὲν τὸν εἶχαν οὔτε καν πληρώσει. Αὐτὸ μὲ χροποιοῖ, γιατί ἐκτός πού εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσες σὰ διαπαιδαγωγικὰ σαλόνια, εἶναι καὶ μιὰ μικρὴ ἐνίσχυσι γιὰ τὸ ταμεῖο σου, κι' ἀκόμα ἐνδείξει τῆς οικονομικῆς ἐννοίας τῶν συνδρομητῶν σου καὶ συνεπὲς τῆς χώρας μας». Ἀλλ' ἔπειτα, οἱ Μικρὲς Ἀγγελίες πέρασαν φέτος τίς χίλιες. Κι' αὐτὸς τοὺς λόγους πού ἀναφέρει ὁ Ἀδολάφ, θάμουν κι' ἐγὼ πολὺ εὐχαριστομένη, ἂν σὲ «σαλόνι» αὐτὸ ἐπικρατοῦσε κάπως περισσότερη εὐπρέπεια κι' ἐγγύτητα, κι' ἂν δὲν ἀναγκαζόμουν κάθε τόσο νὰ πορρίπτω Μικρὲς Ἀγγελίες ὡς ἀνάρμοστες, καὶ νὰ κοπιᾶω γιὰ νὰ διορθῶν καὶ νὰ συμμορφῶν ἄλλες.

Ἐλαδ, Λαβολάκι, κι' εὐχαριστῶ πολὺ. Βεβαιότατα πού μπορείς νὰ μοῦ γράφεις τίς σκέψεις σου, τίς ἐντυπώσεις σου, τίς ἀπορίες σου καὶ νὰ ζητῇς σὲ κάθε τί τὴν ὁδηγία μου καὶ τὴ συμβουλὴ μου, ὅπως ἀπὸ μιὰ δευτέρη μητέρα σου. Καὶ ψευδῶν μὴ ἐπίσης μπορείς νὰ χετὲς περισσότερα ἀπὸ ἓνα, πληρώνοντας χωριστὰ γιὰ τὴν ἐγκρισή τοῦ καθενός, καὶ νὰ μεταχειρίζεσαι πότε τοῦτο καὶ πότε ἐκεῖνο. Ἀλλὰ γιατί; Ἐγὼ προτιμῶ νὰ ἔχουν οἱ φίλοι μου ἓνα μόνο ψευδῶν, νὰ μὴ τὸ ἀλλάζουν παρὰ στὴν ἐσχάτῃ ἀνάγκη, καὶ μ' αὐτὸ νὰ γίνονται γνωστοὶ στὸ διαπαιδαγωγικὸ κόσμον.

Μεταγχολινὲ Ὀνειροπόλε, τώρα βέβαια θὰ εἶσαι ἐντελὴς καλὰ καὶ θὰ πηγαίνεις πάλι στὸ σχολεῖο. Χαίρω πού ἔχεις τόσο καλὸ καθηγητὴ. Ναι, τὰ παλιὰ χρόνια, ἔγραφα: «Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλον στέλλει ἡ Διάπλασις στοὺς φίλους τῆς...». Μὰ τότε τὰ παιδιὰ μου ἦταν πολὺ μικρά, κι' ἄμα μεγάλωσαν λίγο, τὸ ἔκλειε κάπως σὸ σκεπτικῶς: «Ἡ Διάπλασις ἀπερᾶται τοὺς φίλους τῆς», πού τὸ ἐξακολουθῶ ὡς τώρα. Τὸ «Χορὸς Οἰκονόματα» εἶναι στοὺς τόμους 1919 καὶ 1920.

Ἀλλ' ἔπειτα, Σαλονιτίτσα, πνυθοῦς κι' ὁ οὐρανὸς τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τοῦ Ἀρχειπισκόπου, ἀλλὰ ἡ ραχδαία βροχὴ παρέδωκε, δυστυχῶς, τὴν μεγαλοπρεπείᾳ τῆς. Πολλὰ πράγματα μαθαίνον στὴν Γ' Γυμνασίῳ, κι' ἡ Λογικὴ, πού τόσο σοῦ ἀρέσει, εἶναι βέβαια ἀπὸ τὰ ὠραιότερα. Σοῦ ἔστειλα 3 τετράδια.

Σὲ συγχάρω, Λευκὴ Καμέλια, γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στίς ἐξετάσεις τῆς Γαλλικῆς

Ἀκαδημίας. Ὁ, δικαιολογῶ πού τὸν ἐνθουσιασμό σου ἀφοῦ ἔγραψες τόσο καλὰ καὶ κατετάχθηκες σ' ἀνώτερη τάξη, πράγμα πού θὰ σοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πάρῃς πτυχίο σ' ἓνα χρόνο. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἐσοπαθώματα πού μοῦ μοῖς ἐτοιμάσεις στὸ σχολεῖο καὶ τὰ περιμένω.

Γιὰ τὸ σχολεῖο ἐννοοῦσα, Τρισεύρη, καὶ χαίρω πού μοῦ γράφεις τώρα πὺς ἡ τεμπελιά σὲ ἀφῆρε καὶ πᾶς τόσο καλὰ στὰ μαθήματά σου. Θὰ εἶδες στὰ Νέα τοῦ 1939 πὺς οἱ «Κυριακὲς» μου θὰ ξαναρχίσουν. Περιμένω τὸ κομμάτι σου, ἀλλὰ μὴν παραλείψῃς νὰ κάμῃς καὶ μιὰ συλλογὴ Ἀσκήσεων, νὰ μοῦ τὴν στείλῃς ὅταν σὲ λίγο θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος διαγωνισμός.

Ἀλλ' ἔπειτα, Ἀσπερὸ Γλάρε, ὁ Παπαδιμάντης εἶναι μεγάλος διηγηματογράφος καὶ κάθε διηγημὰ του ἐπιδέχεται σπουδαία ἀνάλυσιν. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἐσοπαθώματα πού μοῦ ἐτοιμάσεις. Καθὼς ξέρεις, ὑπάρχουν κάρτες — ταχυδρομικὰ δελτάκια — μὲ τοπεῖα, ἡθοιοῦς, συγγραφῆς κτλ. Ὅταν βλέπῃς λοιπὸν σὲ μιὰ Μικρὴ Ἀγγελία πὺς γίνεται διαγωνισμός καρτῶν μὲ ἡθοιοῦς — παραδειγματὸς χάρι — ἂν θέλῃς νὰ λάβῃς μέρος, θὰ διαλέξῃς καὶ θὰ στείλῃς μιὰ κάρτα μὲ ἡθοιοῦ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ πὺς θὰ τὴν βρῇς στὸ χαρτοπωλεῖο;

Ἐλαδ κι' εὐχαριστῶ πολὺ, Νεράιδα τοῦ Θεομαίκο. Χαίρειτομοῦς στὸν πατέρα σου, τὸν παλιό μου φίλο. Ἡ φωτογραφία σου θὰ δημοσιευθῇ μὴλὲς λάδω κι' ἄλλες, ὥστε νὰ σχηματίσω μιὰ σειρά ἀπὸ τρεῖς τουλάχιστον, ὅπως ἄναι πάντα. Ἐ, βέβαια, ὅταν θὰ πᾶς στὸ σχολεῖο, θὰ βρῇς καὶ ἔδαφος γιὰ ἐσοπαθώματα. Ὡστόσο σ' εὐχαριστῶ γιὰ τίς καλὰς διαθέσεις.

Μοῦ γράφεις, Ὀπαδὲ τοῦ Ἀμερικανισμοῦ, «μὲ τὸ θερμόμετρον ὑπὸ μᾶλῃς καὶ πριζόμενος σὺν ἰσπανικῶς ταῦρως, ἐλπίζω ὅμως νὰ σοῦ πᾶρας πᾶ ἀπὸ τὴν ἡλιότητα πού σὲ βασάνισε. Οἱ γλωσσικὲς σου ἱδέες δὲν εἶναι ὀρθές. Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ σοῦ πῶ καὶ σὺ μπορείς νὰ σκεφθῇς πολλὰ: Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφῆς ἔγραφαν τὴ γλῶσσα τῆς ἐποχῆς τους, καὶ σ' αὐτὸ τοὺς μιμοῦσθα γράφοντας κι' ἐμεῖς τὴ γλῶσσα τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ μεγαλύτερος παραλογισμὸς θὰ ἦταν νὰ γράφαμε τὴ γλῶσσα τους τὴν ἰταλικήν, ὅπως ἔναι νεκρή. Μὰ τότε κι' οἱ Ἰταλοὶ, κι' οἱ Γάλλοι, κι' οἱ Ἰσπανοὶ, κι' ὅσοι οἱ λατινικοὶ λαοὶ ἔπρεπε νὰ γράφουν λατινικά. Κι' ἀλλ' ἔπειτα, ὡς τὸ μεσαιῶνα ἔγραφαν μιὰ νεολατικὴν πού ἀντιστοιχοῦσε μὲ τὴ δική μας καθαρεύουσα. Τὴν ἄφησαν ὅμως γιὰ νὰ καλλιτεργήσουν τὴ γλῶσσα τους, τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, ἰταλική, γαλλικὴ, ἰσπανικὴ κτλ. Τὸ ἴδιο, ἐπληνόμενον πολὺ ἀργότερα ἀπὸ κείνους, κάνομεν τώρα καὶ μετὰ. Γιὰ τὴ λογοτεχνία μεταχειριζόμεσθα τὴ δημοτικὴ, καὶ μόνο γιὰ τὴν ἑπιστήμην καὶ τὰλλα τὴν καθαρεύουσα.

Μπαϊάνκα Σορέλλι, ἀφοῦ οἱ ἀπορρίψεις δὲν σὲ πειράζουν, ἀλλ' ἀπεναντίας σοῦ δίνουν ὄρατος καὶ θέλησιν, καὶ ἐξακολουθῇ. Εἶμαι βέβαιη πὺς γρήγορα θὰ γ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : **Ἀδολὰρ** (τὰ ἔλαβα δὲλα· κι' ἐγὼ θέλω καὶ ἐσὶς νᾶχῃ ἐνα-δυὸ ποιήματα, κι' οἱ φίλοι μου μοῦ στέλνουν ἄλλα τὰ καλά εἶναι σπάνια) **Ἀργιευμένην Θάλασσαν** (τὸ γράμμα αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔστειλες πρὸ ἐνὸς ἔτους μετ' τῆ συνδρομῇ σου, ἀσφαλῶς δὲν τὸ ἔλαβες, γιατί ἡ συνδρομή σου εἶναι ἀπλήρωτη; ἐπέτυχες στίς εἰσαγωγικὰς τοῦ Πανεπιστημίου; θὰ γίνῃς γιατρός; γράψε μου το νὰ χαρῶ) **Μικρὴν Ἐπαναστάτιδα** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἀλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά· ἀλλὰ γιὰ νὰ παίρνῃς μέρος καὶ στὴν κίνησιν, καλὸ εἶναι νὰ προμηθευθῇ; τὸν ὀδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ—δρ. β—γιὰ νὰ ἰδῇς τοὺς ὄρους) **Δορελάϊ** (τὰ ἔλαβα δὲλα καὶ σὲ γράμμα σου, νομίζω, σοῦ ἀπάντησα· γιὰ τὸ ποίημα δὲν θυμῶμαι τίποτα· ἴσως θὰ βρισκῆται στὰ ὑπὸ κρίσιν.) **Ξανθὴν Κρητικοπούλαν** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινε καὶ χαίρω πολὺ πού σοῦ ἄρεσαν τὰ Νέκρου) **Γ' Ἀρβανιτιδὴν** (ἀποδείξῃ ἔστειλα· μετὰ 10 ἡμέρας λαβαίνεις τὸ φυλλάδιον στὴ Θεσσαλονίκη; τότε σοῦ τὸ κρατοῦν σὲ ταχυδρομεῖο· πῶς οἱ ἄλλοι τὸ λαβαίνουν μετὰ δύο-τρεις; ἀπὸ ἐδῶ τὰ φυλλάδια καὶ πόλῃς στέλλονται **δὲλα μαζί** σ' ἓνα πακέτο) **Ἰωάναν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἑσπάρθωμα καὶ περιμένω τὸ μεγάλο γράμμα) **Μεταγχολικὴν Ὑπαρξιν** (ἀπολήθηκα γιὰ τὸ πάθημά σου, πού εὐτυχῶς ἦταν περικοπτικὸ· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια καὶ περιμένω) **Μέφιστο, Ἰσιδα** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Νοεμβρίου θάπαντήσω σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 286ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Ἰανουαρίου.

655. Δεξιόγριφος

Σύμφωνον ἂν προσκολλησῶ
Σὲ μιὰ τοῦ Αἰγαίου νῆσο,
Ζῶο θὰ κάμω φορητὴν
Μὲ τὸ βῆμα λίγο ἄργον,
Ἀλλὰ σταθερὸ καὶ ἴσο.

Ἀγύριστο Κεφάλι

656. Συλλαβόγριφος

Τρία σύμφωνα θὰ ἐνώσῃς
Καὶ φυτὸ θὰ φανερώσῃς
Χρήσιμο σὲ τόσα ἔργα,
Μὰ πού κάνει καὶ γιά... βέργα.
Μύρτα Φλώρη

657. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Χι καὶ βάλε Πι,
Κι' ἐνῶ ἦταν κάποια χώρα
Μέσ' στὴν Κρήτη ἔακουστί,
Στὰ καρβία εἶναι τώρα.
Πυργιώτικο Μελανούρι

658. Ἀναγραμματισμός

Εἶμαι στὸν Ὀλυμπο θεά,
Ἀπείρακτη ἂν μάφῃς.
Μ' ἂν μοῦ ἀποκόψῃς τὴν οὐρὰ
Καὶ μάναγραμμάτισῃς,
Στολισματα μυριστικά
Τοῦ κήπου θάντικρύς.

Λεϊλά

659. Κλῖμαξ

Ψ — Α
Ψ — — Α
Ψ — — — Α
Ψ — — — — Α
Ψ — — — — — Α
Ψ — — — — — — Α
Ψ — — — — — — — Α

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα.
Καὶ ἀναγινώσκονται κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἄνω: Μέρος τοῦ σώματος—Νῆσος—Ἐν-

τομον—Ἐργαλεῖον—Ἀπόφασις σωματοῦ, λαοῦ κτλ.—Ἐκκλησιαστικὴ μουσική—Πνευματικὴ διασκέδασις—Λόγος μὴ ἀληθής.

Βασίλισσα Νεφερίτι

660. Κρυπτογραφικὸν

12345678 = Εὐρωπαϊκὴ πόλις.
26478 = Παρήγορον καὶ ἐνθαρρυν-
361278 = Ὅρη. [τικόν.
42663 = Πόλις.
54751 = Φάροικον.
62138 = Ποταμός.
73158 = Θεός.
847158 = Πτηνόν.

Σιδηροῦν Κράνος

661. Φωνηεντόλιπον

ρχσθ-μθν-ρχν-πστ

Ἡλέκτρα

662. Γρίφος

επ α
"Αν επ επ α α
δρῶ Μ ε μου
επ επ α α
επ α
Σαρπηδών

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 36.

472. Μύκονος (μῦ, κῶνος).—473. Γα-
ρις (γᾶ, ρίς).—474. Σίμων-Κίμων.—
475. Ὁ μέτος, ἡ μήτις.—476. ΙΕΡΟΥ-
ΣΑΛΗΜ (ἔρεισμα, Ρῆσος, οὐλαμός, ὕα-
λος, Σάμος, ἄλσος, λάρος, ἡμέρα, Μα-
ρία).—477. ΠΑΡΟΣ ΛΑΜΙΑ (Παλαμᾶς,
Ἀγαμέμνων, Ρωμυλία, Ὀφίς, Στα-
φυλή).—478. Τὸ ἔχον ἀρχὴν ἔχει καὶ τέ-
λος.—479. Διαβολὴν μίσει (διὰ βωλ ἦν,
μ εἰς η).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετ' ἀπλά στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τέμνημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μετ' ἀπλά δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μετ' ἀπλά δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρῶνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

[ΛΗ'—1022]

Μπιάννα Σορέλλι, ἡ μᾶς κάνεις τὸ
πορτραῖτο μας, ἢ σὲ ἀποκαλύπτουμε.
Ἵδραϊόπουλο, Θαλασσοκράτωρ

[ΛΗ'—1023]

Τὸν ἀγαπητὸν μας: Ἀντιπρόεδρον ΣΥ-
ΤΡΙΑΝΟΝ διὰ τὴν μεγάλην του ἐπιτυ-
χαν στὴν Ἀνωτάτην Ἐμπορικὴν, ὡς καὶ
τὸν πρόεδρόν μας ΣΙΑΛΕΡ προαχθέντα εἰς
2ον ἔτος Νομικῆς, συγχαίρομεν ἐγκαρδίως.
«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΛΗ'—1024]

Συρικὰ Διαπλασόπουλα, ἀποδώσατε τι
μᾶς. Φθάνει στίς εἰκοσιπέντε Νοεμ-
βρίου στὸν τόπον σας ὁ **Μέφιστος**

[ΛΗ'—1025]

Σφουγγαρά, γιατί δὲν ἀπαντᾷς;—Πυρ-
γιώτικο Μελανούρι, ἔλαβα, ἀνταπέ-
στειλα. **Μέφιστος**

[ΛΗ'—1026]

Βεναρδῆ, χρόνια πολλὰ. Τίμ, Ρένο με-
γάλη παρεγγήγη. Ἰπενθυμίζω [ΛΗ'-
851]. **ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ**

[ΛΗ'—1027]

Αποτελέσματα συνθέτου διαγωνισμοῦ.
Βραβεύονται κατὰ σειρὰν: **Δύρα Ἀ-
πόλλωνος**. Φωτογραφίας: Μυροῖνη, Δορε-
λάϊ, Φυσιολάτρε. Μ. Μυστικῶν: Πρόμα-
χος Ἐλευθερίας, Δύρα Ἀπόλλωνος, Δευκὴ
Καμέλια. Λύσεων: Δύρα Ἀπόλλωνος, Ἀ-
σημῆς, Ἀθῆνης. Λοιποὺς ὑπερευχαριστῶ.
Βραβευμένοι παρακαλοῦνται νὰ στείλουν
διευθύνειν. **ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ**

Τόποις Ε. Σαργιάδου

[ΛΗ'—1028]

ΠΡΟΣΟΧΗ!! Προκηρύσσεται νέος μη-
νιαῖος τριβραχμὸς διαγωνισμός. Ποῖος
θὰ στείλῃ τὸ καλύτερον **ἐνθύμιον** (τετρα-
διάκι, τοπεῖα κτλ.) Βραβεῖα ἐκλεκτὰ τέσ-
σερα. Ἐλπίζοντας ὑποστήριξιν ἀπὸ δλοῦς
δὲν ἀναφέρω ὀνομασί. Περιμένω!!..
Διεύθ.: [ΛΗ'—851].—**ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ**

[ΛΗ'—1029]

Εὑθύμε Σημαιοφόρε, τὰ τζιτζίκια, πτηνὰ,
ἐντομάτα, ξανθὰ κεφάλι, καὶ μάτια, χά-
θηκαν. Τί γίνεται ἡ σάπια πατάτα τῆς κυ-
κλαμῆς. Κι' ἐγὼ περιμένω ἀπάντησιν.

Μαῦρο Ρόδο

[ΛΗ'—1030]

Ντανιέλ Νταριέ = Κ. Μανωλίδου, πῶς
σοῦ φάνηκε, θηλυκὴ Σύλλα;

Μαῦρο Ρόδο

[ΛΗ'—1031]

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ. — Συγ-
γραφεῖς: (Πρῶτον: **Γαρυφάλλο**. Δευ-
τερον: **Ἰσις**. — Ἐκλογεῖς: Πρῶτον: **Ρο-
βινῶν Κρούσος**. Δευτερον: **Ρομπότ**. Τὸς
ὑποστηρίξαντας εὐχαριστῶ. Οἱ βραβευμένοι
ἄς γράψουν διευθύνειν. — **Πανζουελιμός**

[ΛΗ'—1032]

ΗΛΕΚΤΡΑ, ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΓΙΑΡΕΙΣ

[ΛΗ'—1033]

Ρομπέν τῶν Δασῶν, εἰσαι πραγματι-
κός... ἱππότης; ;
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΛΗ'—1434]

Ανακοίνωσις: Ὁ **Ρόμπερτ Τέλλορ**,
ἐυρεθεὶς ἐν μέσῳ τῶν **Μεταγχολικῶν**
(Ὑπάρξεως καὶ Ὀνειροπόλου) καὶ κα-
ταληφθεὶς ὑπὸ σφοδρῶτατης μελαγχολίας,
ἀπεπαιράθη νὰ... αὐτοκτονήσῃ.

ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

[ΛΗ'—1035]

Ροδοβαμμένη Αὐγοῦλα, λησμονήσας
Διευθύνειν σὲ τετραδιάκι σου.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΛΗ'—1036]

ΟΦρέντερικ Μάος δὲν ἔχει σχέσηιν μετ'
τὴν «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις».

ΜΑΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΓΙΑΡΕΙΣ

[ΛΗ'—1037]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι: Τὸ «Διὰ γ-
γελμά» σας οὐδὲν μᾶς πτοεῖ! —
Λαγωνικά μας ἐξακολουθοῦν δρῶντα! —
Προσέχετε!.. κύριοι... Μαρίδη καὶ Σία! —
(Ἐννοοῦμεθα;!) **«ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ»**

[ΛΗ'—1038]

Ντέτεκτις Χ, ἐπειδὴ βρῖσκω διὰ τὸ ψευ-
δώνυμόν μου εἶναι ἐξ ἱσοῦ μυστηριώδης
μετ' τὸ δικό σου, θέλεις νὰ ἀλληλογραφή-
σομε; Τὴν διευθύνσιν μου θὰ τὴν βρῇς στὴ
[ΛΗ'—937]. — **Μυστηριώδης Ἀγνωστος**

[ΛΗ'—1039]

Μουζελέν, πῶς πέρασε τὸ καλοκαί-
ρι στὴν Ἀγία Τριάδα; Σοῦ ἄρεσε;
Μυστηριώδης Ἀγνωστος

[ΛΗ'—1040]

Διαπλασόκομε, ἀλληλογραφεῖμε;
Γράψατε [ΛΗ'—828]—**Νεοέλλην**

[ΛΗ'—1041]

Στὴν μικροῦλα **Κρητικὴ** εὐχομαι γίλια
«καλῶς ἦλθες».

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΛΗ'—1042]

Μήπως, **Λίτσα**, δὲν ἔλαβατε τὰ Μικρά
μου Μυστικά; Ἐάν ναι, περιμένω
ἀνταπόδοσιν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΛΗ'—1043]

Αγαπητά-ες Διαπλασόπουλα-ες, ἡ διεύ-
θυνσις στὴν ὁποία μοῦ στέλλατε ἔως
τώρα ἄλλαξε. Γράψατε: Διεύθ. Ἀλίκην Δά-
λου, Μεγάλον Ἀλεξάνδρου 55. Γραμματο-
θεῖς 5.—**Ἡ Μυστηριώδης Ἀγνωστος**